

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **V. B.**, narozený x
bytem x
zastoupený advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15, 184 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 9. 1. 2018, č. j. 165368/2015/KUSK-DOP/POS,

takto:

- I. V řízení se pokračuje.
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 1. 2018, č. j. 165368/2015/KUSK-DOP/POS, a rozhodnutí Městského úřadu Kolín ze dne 1. 12. 2015, č. j. MUKOLIN/OD 100434/15-nut, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Václava Voříška na náhradu nákladů řízení částku 8 400 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Kolín (dále jen „správní orgán I.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

stupně“) ze dne 1. 12. 2015, č. j. MUKOLIN/OD 100434/15-nut, (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2015 (dále jen „zákon o silničním provozu“), za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, a podle ustanovení § 79 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v obsáhlé žalobě uvedl řadu námitek. Konkrétně namítal, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, neuvedly formu zavinění ve výroku rozhodnutí, neprovedly měření prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, dále neexistuje správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, nebylo zohledněno zavinění, správní orgány také neuvedly ustanovení, podle kterého bylo rozhodováno o sankci, nepřihlédly k možnosti mimořádného snížení sankce, nestanovily dostatečně konkrétně místo spáchání přestupku, neuvedly odkaz na přestupek, jehož znaky jednání vykazuje, dále má žalobce za to, že nebylo ve výroku popsáno protiprávní jednání (neuvedení odkazu na skutkovou podstatu slovně) a též nebyl oznámen úsek měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou a v samotném závěru konstatoval i protiústavnost ustanovení týkajících se objektivní odpovědnosti provozovatele motorového vozidla.
3. Žalobce v žalobě mimo výše uvedené namítá, že odpovědnost za správní delikt (nyní přestupek) zanikla, a to s ohledem na § 112 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“). Je tedy podle jeho mínění třeba aplikovat rovněž ustanovení tohoto zákona o zániku odpovědnosti za přestupek. K vypravení (tj. vydání) prvostupňového rozhodnutí došlo dne 2. 12. 2015, přičemž tímto dnem počala běžet nová jednoroční promlčecí doba. K zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt (přestupek) tak dle jeho názoru došlo již dne 2. 12. 2016, přičemž žalovaný o odvolání žalobce rozhodl až napadeným rozhodnutím ze dne 9. 1. 2018. V této souvislosti žalobce namítá, že v dané věci aplikované ustanovení § 112 odst. 2 věty druhé zákona o odpovědnosti za přestupky je v rozporu s čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, vyhlášené usnesením předsednictva České národní rady č. 2/1993 Sb. jako součást ústavního pořádku (dále jen „Listina“). Žalobce je toho názoru, že jeho odpovědnost za správní delikt (přestupek), o němž rozhodoval žalovaný až v době, kdy již nabyl účinnosti zákon o odpovědnosti za přestupky stanovující pro žalobce příznivější pravidla o promlčecí době, musela při dodržení citovaných ústavních zásad zaniknout již před vydáním napadeného rozhodnutí.
4. Soud na tomto místě konstatuje, že jelikož již tato žalobní námitka je důvodná a zakládá důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí bez dalšího, jak soud objasní níže, nepovažoval za potřebné podrobněji uvádět další žalobní námítky výše předestřené. Totéž platí i pro argumentaci žalovaného, který navrhl žalobu zamítnout, neboť není v posuzované věci podstatná.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Ze správního spisu zjistil soud následující pro věc relevantní skutečnosti: Správní orgán obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 18. 8. 2015, kterým bylo konstatováno, že „[d]ne 16. 8. 2015 v 13:55:41 hodin v K., ulice T. byla naměřena motorovému

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

vozidlu x, které řídil(a) nezjištěný(á) řidič(ka), rychlost jízdy 65 km/hod, přičemž v daném místě je povolena maximální rychlost 50 km/hod. Na základě „Doporučení ministerstva dopravy k jednotnému postupu při řešení přestupků souvisejících s rychlostí jízdy zn.89/2006-160-LEG-1“ byla zvážena možná odchylka zařízení ve výši ± 3 km/h. Z tohoto důvodu byla řidiči jako nejnižší skutečná rychlost stanovena rychlost jízdy 62 km/hod. Tímto jednáním porušil/a/ ustanovení § 18 odst. (4) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů.“ Přílohou oznámení je i fotodokumentace záznamu přestupkového jednání a výpis z karty vozidla.

6. Dne 4. 9. 2015 byla žalobci doručena výzva k uhrazení určené částky podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu podezření ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu tím, že neznámý řidič nedodržel nejvyšší povolenou rychlost podle § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně poučil žalobce o možnosti písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.
7. Dne 19. 10. 2015 učinil správní orgán I. stupně záznam o odložení věci podle ustanovení § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o přestupcích“), protože nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.
8. Dne 26. 10. 2015 doručil správní orgán I. stupně žalobci příkaz, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.
9. Dne 27. 10. 2015 obdržel správní orgán I. stupně prostřednictvím zmocněnce žalobce odpor, ve kterém zároveň žádal o sdělení jmen všech oprávněných úředních osob ve věci za účelem posouzení případného podání námítky podjatosti.
10. Dne 10. 11. 2015 správní orgán I. stupně doručil zástupci žalobce oznámení o pokračování v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu.
11. Dne 25. 11. 2015 obdržel správní orgán I. stupně vyjádření od zmocněnce žalobce, ve kterém uváděl, že „v době uvedené ve výzvě měl vozidlo k užívání a řídil jej pan P. K., nar. x, trvale bytem x.“ A zároveň navrhl, aby bylo ve věci nařízeno ústní jednání a aby byl řidič předvolán ke svědecké výpovědi.
12. Dne 1. 12. 2015 bylo vyhotoveno a následujícího dne vypraveno prvostupňové rozhodnutí, kterým byl žalobce shledán vinným ze spáchání správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatel motorového vozidla registrační značky x v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu dne 16. 8. 2015 v 13.55 hodin z nedbalosti nezajistil, aby při užití výše uvedeného vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedené jednání byla žalobci vyměřena pokuta ve výši 1 500 Kč a paušální částka náhrady nákladů řízení ve výši

1 000 Kč.

13. Dne 18. 12. 2015 obdržel správní orgán I. stupně blanketní odvolání žalobce. Dne 23. 12. 2015 byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván k doplnění blanketního odvolání.
14. Dne 28. 12. 2015 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno doplnění blanketního odvolání. Žalobce namítal, že nebylo nařízeno ústní jednání. Žalobce dále uvedl, že měl zájem účastnit se dokazování, jehož provádění očekával právě v průběhu ústního jednání. Nenařízením ústního jednání byla dle názoru žalobce krácena jeho práva.
15. Dne 9. 1. 2018 žalovaný vyhotovil a dne 17. 1. 2018 vypravil (navzdory zjevně nesprávnému údaji uvedenému na rozhodnutí: „*vypraveno dne 18. 1. 2018*“) napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu projednatelnou.
17. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
18. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání již v podané žalobě a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

19. Na tomto místě soud poznamenává, že v předmětné věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 28. 2. 2019, č. j. 44 A 14/2018–36, jímž žalobu pro nedůvodnost zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení.
20. Ke kasační stížnosti žalobce ovšem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 10. 2019, č. j. 6 As 53/2019–41, zamítavý rozsudek zdejšího soudu ze dne 28. 2. 2019 zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud zdejšímu soudu vytkl způsob, jakým vypořádal jeden z uplatněných žalobních bodů a přisvědčil námitce žalobce (stěžovatele), že zdejší soud postupoval v rozporu s § 77 odst. 1 s. ř. s., neboť obsah webových stránek www.mpkolin.cz, na kterých byly uvedeny informace vymezující úseky měření rychlosti, nebyl ve správním řízení v listinné podobě učiněn součástí spisu a zdejší soud webovými stránkami v řízení provedl dokazování bez nařízení ústního jednání, tedy bez možnosti žalobce (stěžovatele) se s nimi seznámit a vyjádřit se k jejich obsahu.
21. V novém řízení je zdejší soud podle ustanovení § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán shora uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu, že nelze doplnit skutkový stav odkazem na webové stránky, aniž by bylo provedeno ústní jednání. Protože však v mezidobě Ústavní soud svými nálezy ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, postupně zrušil pro protiústavnost celé ustanovení § 112 odst. 2 zákona o odpovědnosti za přestupky, shledal zdejší soud zjevně důvodným žalobní bod, jímž žalobce namítá preklusi odpovědnosti za přestupek. Za této situace považuje soud za zcela nadbytečné opětovně vypořádávat žalobní bod týkající se otázky, zda byla rychlost vozidla

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

městskou policií změřena v souladu s požadavky zákona o silničním provozu (a s tím spojené provádění důkazů dle požadavků Nejvyššího správního soudu). Ostatně rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006–74, konstatoval, že obsahuje-li napadené rozhodnutí více námitek, které jsou skutkově či právně oddělitelné, správní soud je vždy přezkoumá, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci. Avšak za situace, kdy soud ve světle výše citovaných nálezů Ústavního soudu nově shledal důvodným žalobní bod týkající se zániku odpovědnosti za přestupek, nemá dle názoru soudu řešení dalších námitek uplatněných ve věci žalobcem již žádný význam.

22. Podstatou souzené věci tedy je, zda odpovědnost za správní delikt (nyní přestupek) žalobce zanikla či nikoli. Soud předesílá, že k zániku odpovědnosti za správní delikt či přestupek přihlíží v souladu s judikaturou z moci úřední a to kdykoliv za řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010, č. j. 7 As 11/2010–134, publikovaný pod č. 2122/2010 Sb. NSS). V dané věci však žalobce námitku zániku odpovědnosti za přestupek vzněsl. Podle ustanovení § 125e odst. 3 ve spojení s odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 30. 6. 2017, tedy v době spáchání správního deliktu i v době rozhodování správního orgánu I. stupně, platilo, že odpovědnost za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Právní úprava tedy vycházela toliko ze stanovení objektivní a subjektivní prekluzivní lhůty pro zahájení řízení o správním deliktu. Platilo tedy, že jakmile bylo řízení jednou řádně zahájeno, k zániku odpovědnosti již nemohlo dojít.
23. Situace se změnila po přijetí zákona o odpovědnosti za přestupky. Především došlo k tomu, že na základě § 112 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky se na dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, ode dne 1. 7. 2017 hledí jako na přestupky podle tohoto zákona. Současně podle téhož ustanovení platí, že odpovědnost za přestupky a dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, se posoudí podle dosavadních zákonů, pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona; podle tohoto zákona se posoudí jen tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější. Podle § 112 odst. 4 téhož zákona se zahájená řízení o dosavadním jiném správním deliktu, s výjimkou disciplinárních deliktů, která nebyla pravomocně skončena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, dokončí podle dosavadních zákonů.
24. Z nálezů Ústavního soudu ze dne 4. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 15/19, vyhlášeného ve Sbírce zákonů dne 26. 2. 2020 pod č. 54/2020 Sb., a ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/20, vyhlášeného ve Sbírce zákonů dne 22. 7. 2020 pod č. 325/2020 Sb., přičemž řízení o druhém z nich inicioval zdejší soud v souvislosti s jinou projednávanou věcí (sp. zn. 48 A 144/2017), vyplývá, že pojem trestnosti užitý v čl. 40 odst. 6 Listiny je třeba vykládat tak, že zahrnuje i podmínky zániku trestnosti (trestní odpovědnosti), mezi něž patří též promlčení přestupku, kterým se správní delikt žalobce od 1. 7. 2017 stal. Podmínky shora citovaného § 125e odst. 3 a 5 zákona o silničním provozu byly v daném případě splněny, neboť ke spáchání správního deliktu došlo dne 19. 3. 2015 a řízení o něm bylo zahájeno dne 19. 6. 2015, kdy správní orgán I. stupně doručil žalobci příkaz. Podle právní úpravy účinné v době vydání prvostupňového rozhodnutí nebyl správní delikt promlčen. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí k dopadům změny právní úpravy s účinností od 1. 7. 2017 nevyjádřil. V mezidobí od podání žaloby však došlo dvěma shora citovanými nálezy Ústavního soudu postupně ke zrušení celého ustanovení § 112 odst. 2

zákona o odpovědnosti za přestupky. Vyhlášením nálezu Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/2020, současně odpadla překážka, pro kterou bylo řízení v této věci přerušeno, a soud proto pokračuje v řízení (výrok I).

25. Podle čl. 40 odst. 6 Listiny se trestnost činu posuzuje a trest se ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán. Pozdějšího zákona se použije, jestliže je to pro pachatele příznivější. K příznivější právní úpravě, třebaže vstoupila v účinnost až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, je soud povinen přihlídnout i bez námítky žalobce (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013–46). S ohledem na zmíněný ústavní princip a rovněž podle ustanovení § 112 odst. 1 části za středníkem zákona o odpovědnosti za přestupky se odpovědnost za dosavadní jiné správní delikty, s výjimkou disciplinárních deliktů, posoudí podle tohoto zákona tehdy, jestliže to je pro pachatele příznivější a pokud k jednání zakládajícímu odpovědnost došlo přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona. Správní delikt provozovatele vozidla je nově pojímán jako přestupek. Ustanovení § 125e zákona o silničním provozu bylo novelizováno tak, že tento právní předpis již neobsahuje úpravu promlčení přestupků.
26. Nově je proto na promlčení přestupku provozovatele vozidla třeba užít pravidla obsažená v § 30 až § 32 zákona o odpovědnosti za přestupky. Podle těchto pravidel činí promlčecí doba 1 rok a počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku (k jeho spáchání došlo dne 16. 8. 2015). Promlčecí doba se podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky přerušila oznámením příkazu žalobci dne 26. 10. 2015, jelikož byl příkaz prvním úkonem v řízení, přičemž není podstatné, že nenabyl právní moci z důvodu, že proti němu byl podán odpor. Přerušením promlčecí doby počala běžet nová jednorozměrná promlčecí doba, v jejímž rámci bylo dne 2. 12. 2015 vypraveno, tj. vydáno [srov. § 71 odst. 2 písm. a) správního řádu], prvostupňové rozhodnutí. Jeho vydáním se promlčecí doba přerušila podle § 32 odst. 2 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky podruhé.
27. Jelikož žalovaný o odvolání žalobce nerozhodl, resp. mu rozhodnutí o odvolání neoznámil v nové jednorozměrné promlčecí lhůtě, která začala běžet následujícího dne po vydání prvostupňového rozhodnutí, tj. dne 3. 12. 2015, došlo k zániku odpovědnosti žalobce za správní delikt (nyní přestupek) dne 2. 12. 2016. Napadené rozhodnutí ze dne 9. 1. 2018 tak bylo vydáno i oznámeno až po uplynutí promlčecí doby. Žalobní námitka je důvodná.
28. Dalšími shora vypočtenými žalobními námitkami se soud s ohledem na nastalou situaci již nezabýval, neboť jak již výše uvedl, jejich řešení by postrádalo jakýkoliv význam. Zjištěný zánik odpovědnosti žalobce za správní delikt (přestupek) má totiž za následek, že po vrácení věci soudem již nemůže být v řízení o (nyní) přestupku žalobce pokračováno, a tedy ani zjišťováno, zda ke spáchání přestupku skutečně došlo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2014, č. j. 9 As 125/2013–43, bod 10). Proto, i kdyby byla některá z dalších žalobních námitek důvodná, neměla by tato skutečnost z hlediska důvodu zastavení řízení správními orgány po vrácení věci soudem žádný právní význam. V řízení o přestupku totiž na rozdíl od řízení trestního nelze pokračovat, i kdyby žalobce na projednání trval a ani analogicky nelze příslušná ustanovení trestního řádu v řízeních o přestupku aplikovat (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2017, č. j. 2 As 101/2017–46).
29. V samém závěru žaloby projevil žalobce nesouhlas se zveřejňováním svých osobních údajů a osobních údajů jeho zástupce na webových stránkách Nejvyššího správního soudu. Námitka však nesměřuje proti napadenému rozhodnutí ani řízení, které mu předcházelo,

a nesměřuje ani proti činnosti zdejšího krajského soudu. Nemá tudíž žádnou relevanci ve vztahu k projednávané věci, a tím méně může jakkoli determinovat závěry soudu. Soud se proto těmito tvrzeními, které jsou žalobní námitkou jen zdánlivě, dále nezabýval.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

30. Soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, proto napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005, č. j. 3 As 57/2004–39]. Vzhledem k tomu, že zjištěná procesní vada se stejnou měrou vztahuje rovněž na prvostupňové rozhodnutí, které s ohledem na zánik odpovědnosti žalobce za přestupek ztratilo právní podklad, jsou naplněny důvody i pro zrušení tohoto rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s. Soud současně věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení jsou správní orgány vázány právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Jako *obiter dictum* povinného odůvodnění soud dodává, že byť věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, bude s ohledem na nastalou procesní situaci a zánik odpovědnosti žalobce za přestupek další řízení spočívat toliko v jeho zastavení.
31. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a odst. 7 s. ř. s. Žalovaný nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť neměl ve věci úspěch. V případě žalobce shledal soud v dané věci důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 60 odst. 7 s. ř. s. a rozhodl se žalobci náhradu nákladů řízení zčásti nepřiznat.
32. K částečnému nepřiznání náhrady nákladů řízení přistoupil soud na základě procesních obstrukcí a průtahů vysledovatelných v chování žalobce, resp. jeho zmocněnce, za jehož volbu je žalobce odpovědný a jehož chování je mu plně přičitatelné, jimiž jsou v dané věci např. podání odporu bez doložení plné moci či podání blanketního odvolání, doplněné ve stanovené lhůtě stručným způsobem o jediný důvod, naproti čemuž později žalobce v žalobě uplatnil 13 dalších žalobních bodů s argumentací, s níž správní orgány nebyly dříve jakkoliv obeznámeny. Svoji pasivitu v řízení před správními orgány se tak žalobce zjevně snažil zneužít ve svůj prospěch při podání detailní a obsáhlé žaloby. Dle soudu takový postup vykazuje znaky sofistickované procesní obstrukce, jejímž účelem má být dosažení zániku přestupkové odpovědnosti, a to v důsledku znemožnění nápravy dílčích vad správního rozhodnutí v odvolacím řízení a následného uplynutí prekluzivní lhůty pro projednání přestupku poté, co tyto dílčí následky musí řešit teprve soud takto vmanipulovaný do pozice odvolacího orgánu. V této souvislosti lze poukázat na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dokládá rozsáhlou paletu obstrukčního jednání téhož zmocněnce či dalších osob spjatých se společností FLEET Control, s.r.o. (viz například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016–40, či ze dne 15. 12. 2017, č. j. 4 As 199/2017–30). Na výše uvedeném pak podle názoru soudu ničeho nemění ani skutečnost, že žalobce se svou žalobou v konečném důsledku uspěl v důsledku zrušení rozhodujícího přechodného ustanovení zákona o odpovědnosti za přestupky Ústavním soudem.
33. Soud přiznal žalobci náhradu nákladů toliko ve vztahu ke kasační stížnosti (srov. § 110 odst. 3 s. ř. s.), s níž žalobce uspěl, když Nejvyšší správní soud předchozí rozsudek zdejšího soudu vydaný v této věci zrušil pro jinou vadu řízení dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Celkovou částku ve výši 8 400 Kč, kterou soud žalobci přiznal, tvoří zaplacený soudní poplatek za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč a odměna advokáta ve výši 3 400 Kč,

jež zahrnuje jeden úkon právní služby ve výši 3 100 Kč [sepis kasační stížnosti dle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) ve spojení s § 35 odst. 2 s. ř. s.] a paušální částku 300 Kč jako náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. září 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně